

CHƯƠNG 7

Tố Mai, Hoàng Cúc từ lâu đã biết bệnh tình của tiểu thư trầm trọng, ngày chết chỉ đến sớm hoặc muộn, nhưng hai người không muốn nói ra từ «chết», chỉ dùng chữ «ngủ» để thay thế tử vong chi ý.

Trên gương mặt trắng hồng của Hoàng Cúc, sớm đã có hai giòng lệ rơi xuống, buồn bã nói:

—Nếu cô nương đang ngủ, muội sẽ lưu lại hầu hạ.

Tố Mai gật đầu thốt:

—Tốt lắm! Ta sẽ tận sức kéo dài thời gian cho đến khi không thể, vạn nhất nếu Công Tôn Ngọc Sương bỏ đi, ta sẽ vào thạch thất hội tụ cùng muội và cô nương.

Câu nói nghe rất bình thường, nhưng biểu hiện nhân tính tối cao, chân ái vô cùng.

Lãnh Như Băng mặc nhiên im lặng không nói, nhưng nội tâm cảm khái muôn phần, chỉ cảm thấy tình bằng hữu chân thành của mấy vị cân quốc anh thư, hơn tu mi nam tử vạn lần.

Hoàng Cúc đưa tay kéo vạt áo lên lau giòng nước mắt, khóe môi hé một nụ cười, nửa như rụt rè, nửa như lưu luyến, đích thực là một nụ cười đẹp nhất trong nhân gian, đầy chân thành và mỹ lệ. Nàng nhẹ nhàng thả vạt áo xuống, dịu dàng thốt:

—Mai tử tử, Lãnh công tử, tiểu muội đi đây, hai vị khá bảo trọng.

Dứt lời xoay lưng đi xuống lầu. Tố Mai thờ thẩn nhìn bóng nàng từ từ khuất xa, không nói một lời nào. Tại thời khắc này, ngôn ngữ chỉ là thừa thãi, nỗi khổ ly biệt trong âm thầm đau hơn hàng vạn lời chia tay nói ra.

Lãnh Như Băng buồn bã buông một tiếng than, khởi thân đứng dậy, nói:

—Tại hạ đi tìm Công Tôn Ngọc Sương đàm thoại vài câu.

Chàng muốn nói vài lời an ủi Tố Mai, nhưng cảm thấy thế gian không có ngôn từ nào khả dĩ có thể biểu đạt tâm ý, đành dần lòng xuống, chỉnh trang ngoại y, cất bước về nơi Công Tôn Ngọc Sương đang tĩnh tọa.

Công Tôn Ngọc Sương an nhiên ngồi đó, nhắm mắt, dưới hàng mi chỉ thấy mặt ngọc má hồng, kiều diễm như hoa, xem chừng như đã đến cảnh vong ngã, Lãnh Như Băng đến sát bên nàng, vẫn không có phản ứng gì.

Lãnh Như Băng dừng lại, từ từ ngồi xuống đối diện nàng, khẽ gọi:

—Công Tôn cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương mở mắt nhìn lên, mỉm cười hỏi:

—Có gì chỉ giáo?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương thủ tại Mai Hoa Cư, kiên quyết không chịu ly khai, chắc muốn nhìn thấy thi thể của Vương cô nương?

Công Tôn Ngọc Sương chớp đôi mắt to, ngạc nhiên hỏi:

—Thế nào? Nàng ta đã chết rồi ư?

Lãnh Như Băng cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, mỉm cười đáp:

—Chưa đâu, nàng đã nói phải sống thêm vài năm nữa.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Ta tin nàng xứng đáng là võ lâm đệ nhất tài nhân, nhưng ta không tin nàng có thể thay đổi vận mệnh của mình.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Bất luận võ công, tài trí nàng ta đều cao hơn ta mấy bậc, nếu ta bịa chuyện không có căn cứ, chỉ sợ sẽ lộ tẩy, chi bằng cứ thành thật mà nói.”

Lập tức lên tiếng nói:

—Cô nương đã biết Vương Tích Hương không thể không chết, vậy có biết Vương Tích Hương mang bệnh gì chẳng?

Công Tôn Ngọc Sương giật mình, đáp:

—Ta không biết, nhưng chung quy cũng là một loại tuyệt chứng, một tuyệt chứng không có thuốc chữa.

Lãnh Như Băng thốt:

—Như thế quá bao quát, nếu cô nương muốn biết, tại hạ có thể phụng cáo.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Tốt lắm! Ta cung kính rửa tai lắng nghe!

Lãnh Như Băng nói:

—Vương cô nương mắc phải chứng «Tam Âm Tuyệt Mạch».

Công Tôn Ngọc Sương trợn tròn hai mắt, thốt:

—Sinh ra đã mang chứng «Tam Âm Tuyệt Mạch» thì cho dù Hoa Đà tái sinh, Biển Thước hoàn hồn cũng khó thể trị lành.

Nàng nở nụ cười, nói tiếp:

—Ngày hôm kia ta nhìn khí sắc của nàng, dĩ nhiên đã biết đích xác, chánh ngộ là phải thọ tận.

Lãnh Như Băng lạnh lùng thốt:

—Kiến thức của Công Tôn cô nương thật vượt xa tầm nhìn của phàm phu tục tử.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Người thật là can đảm phi thường, chẳng sợ kích nộ ta sao?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ căn cứ theo sự thật mà nói, nếu kích nộ cô nương thì cũng chẳng biết làm thế nào.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Cách biệt ba ngày, thật là nhìn không ra, xin được nghe cao kiến của các hạ.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương nói không sai, những y thư hiện tại đều không ghi chú cách trị liệu chứng «Tam Âm Tuyệt Mạch», nhưng cô nương lại bỏ quên một đại sự.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Đại sự gì?

Lãnh Như Băng đáp:

—Cô nương hà cớ gì không nghĩ đến tìm tòi phương pháp trị liệu trong võ công bí kíp?

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

—Võ công nào?

Lãnh Như Băng đáp:

—Có một bản võ công bí kíp, không biết cô nương có từng đọc qua chưa?

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Không cần phải quanh co, cứ việc nói hết đi.

Lãnh Như Băng cố ý muốn tạo cho nàng cảm giác kinh dị, gấp gáp để phân tán tinh thần, yểm hộ hành động của Hoàng Cúc, nhưng biết nàng trí tuệ siêu nhân, nếu dài dòng thái quá, chỉ sợ nàng sẽ sinh nghi, lập tức nói:

—«Cửu Ma Huyền Công Lục», chắc cô nương từng nghe qua?

Công Tôn Ngọc Sương nhượng đôi mày liễu, suy nghĩ một chút, đoạn thốt:

—Chưa từng nghe qua.

Lãnh Như Băng cười khanh khách, nói:

—Nói như vậy, cô nương quả thật kiến văn cô lậu.

Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, tưởng chừng sắp phát tác, nhưng đột nhiên nhẫn nại dần xuống, mỉm cười thốt:

—Kiến văn của tiểu muội quả là thô lậu, thỉnh công tử chỉ giáo.

Lãnh Như Băng nói:

—Quá khen, quá khen, cô nương nghe danh cũng có thể đoán ra «Cửu Ma Huyền Công Lục» là một bí kíp do chín người hợp sức viết thành, ký tài chín môn tuyệt kỹ riêng biệt của chín người, nhưng tương quan với nhau hợp nhất một chỗ, chỉ là loại võ công này quá âm độc, Vương cô nương biết được điều đó nên không chịu luyện, thà để bệnh tình phát tác chết đi, nhưng hiện tại nàng đã đổi chủ ý.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Vì sao nàng lại thay đổi chủ ý?

Lãnh Như Băng đáp:

—Vì người! Nàng không muốn để cho người tàn sát võ lâm, hành động theo ý của mình, cho nên quyết định tập luyện ma công, trị dứt tuyệt chứng, lưu lại tánh mạng, quan sát hành động của người, nếu như người dám phóng thủ tạo nghiệt, nàng nhất định xuất sơn vệ đạo, đưa người vào chỗ chết!

Những lời này, cũng là lời trong lòng Lãnh Như Băng, nên chàng nói một cách hết sức khí khái hùng tráng.

Công Tôn Ngọc Sương tai nghe lời nói, mắt nhìn thần sắc, nhận ra đích thực không có một điểm giả dối, trong lòng tuy chấn động nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh phi thường, khẽ cười nhạt, thốt:

—Vương cô nương có trăm tính, ngàn tính cũng có lần tính sai, trí giả thiên lự tất hữu nhất thất, nếu ta chụp lấy cơ hội này thì cho dù nàng có trăm ngàn xảo kế, tất cả cố gắng của người cũng trôi theo giòng nước.

Lãnh Như Băng giật mình cả kinh, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng biết trong lời nói của ta có sơ hở gì mà nàng nghe ra, nữ ma đầu này quả thực khó đối phó.”

Tâm niệm chuyển động, miệng không nhịn được lên tiếng hỏi:

—Vương cô nương luôn tiên liệu trước mọi việc, nàng đoán trước khi người chứng thực được nàng chết hay sống, không dám tùy tiện sát hại bọn ta, lời này đúng hay không đúng?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, đáp:

—Người và hai nha đầu kia chẳng tiếp nổi ta mười chiêu, giết chẳng nhọc sức, để cũng vô hại, cho nên giết hay không giết ta chẳng để tâm.

Lãnh Như Băng nguyên lai muốn tránh đi sự thất toán của Vương Tích Hương, nhưng cuối cùng chàng cũng không nhẫn nại được, nói:

—Bất luận trong lòng người nghĩ gì, người không dám ra tay đả thương bọn ta, đó là sự thật, vậy thì Vương cô nương tính sai chỗ nào?

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đứng dậy, thốt:

—Ta nhân trước khi nàng ta luyện thành ma công, có thể đi tìm sát hại nàng.

Lãnh Như Băng nói:

—Vương cô nương đã sớm phòng bị, ẩn thân nơi kín đáo, người làm sao tìm được?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Mai Hoa Cư này chỉ là một mảnh đất nhỏ bé, ta không tin không tìm ra chỗ ẩn thân của nàng ta.

Lãnh Như Băng thốt:

—Không tin thì người cứ thử tìm xem. Tại hạ, Tố Mai và Hoàng Cúc tự biết không phải là đối thủ của người, đã ngậm sẵn độc dược trong miệng, tùy thời có thể tìm chết, nếu người có ý định bức cung thì chỉ phí tâm cơ thôi.

Công Tôn Ngọc Sương thần sắc nghiêm túc, hai đạo mục quang sắc bén ngưng trọng.

Lãnh Như Băng vô cùng lo lắng, thầm nghĩ: “Nếu nàng ta nhìn thấy hành động của Hoàng Cúc thì kể như xong.”

Công Tôn Ngọc Sương dẫn đo cân nhắc tình thế chu đáo, đoạn điểm một nụ cười, hỏi:

—Lãnh công tử, các hạ có muốn khôi phục lại dung mạo anh tuấn như xưa chẳng?

Lãnh Như Băng đột nhiên phá lên cười thật to, hỏi:

—Thế nào? Cô nương thấy cứng rắn không thể thi hành được, đổi sang mềm dẻo à? Lãnh Như Băng ta đỉnh thiên lập địa, cứng mềm gì cũng quyết không tuân.

Công Tôn Ngọc Sương bình thân nói tiếp:

—Ta phải cùng với các hạ lập tức rời khỏi nơi này.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Vì sao thế?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Ta phải đi vận chuyển một số củi đến, chất chung quanh Mai Hoa Cư, đốt ba ngày năm đêm.

Lãnh Như Băng kinh hãi thâm nghĩ: “Biện pháp này quả nhiên ác độc, nếu như khói theo kẽ hở bay vào trong thạch thất, Vương Tích Hương thân thể yếu nhược, sao tránh khỏi bị ngộp khói mà chết?”

Công Tôn Ngọc Sương hủy đi diện mạo Lãnh Như Băng, không thể tưởng được tự mình đã mang đến cho mình một vấn đề lớn, khiến nàng hiện tại không có cách gì nhìn ra được thần tình biến hóa trên khuôn mặt chàng, chẳng thể tính toán được. Nhưng Công Tôn Ngọc Sương vốn dĩ là một nữ nhân thông minh tuyệt thế, lâu lắm không nghe Lãnh Như Băng lên tiếng, lập tức cất lên một tràng cười lạnh lẽo, hỏi:

—Biện pháp này tốt chứ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tốt cái gì? Cho dù người đốt trụ Mai Hoa Cư, cũng không thể thiêu chết Vương cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương lập tức nói:

—Ta không tin không thiêu chết được nàng ta, chẳng lẽ nàng ta có thể xuống hồ lánh nạn sao?

Lãnh Như Băng tức giận nói:

—Người...

Đột nhiên cảnh giác, ngậm miệng không nói nữa.

Công Tôn Ngọc Sương cười hỏi:

—Thế nào? Ta nghĩ không sai chứ?

Lãnh Như Bằng trong lòng đã hiểu nếu như nhiều lời với nàng, thì có khả năng sẽ tiết lộ một phần cơ mật, nên chàng quyết định ngậm miệng không nói gì nữa.

Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhạt, nói tiếp:

—Ta phải triệu tập một lần một trăm, một ngàn thuyền gỗ đến, chở đầy đá vôi, bỏ bốn phía mặt hồ chung quanh Mai Hoa Cư, đốt cho nước sôi lên, nàng ta làm sao có thể đào mệnh?

Lãnh Như Bằng trong lòng thầm nghĩ: “Đá vôi đó, cho dù có thể đun sôi cả nước trong hồ, cũng không thể thiêu chết Vương cô nương.”

Công Tôn Ngọc Sương vẫn không nghe thấy Lãnh Như Bằng lên tiếng, trong lòng nóng nảy, lại cười một tiếng lạnh lùng, nói tiếp:

—Ta một mặt đốt hồ, một mặt thiêu núi, bất luận nàng ta ẩn thân ở đâu tập luyện ma công thì trong vòng năm, ba ngày cũng chỉ thành công một chút, nhưng thời gian năm ba ngày đó đã đủ để Công Tôn Ngọc Sương ta dùng.

Lãnh Như Bằng khẽ buông tiếng thở dài, nói:

—Vương cô nương đối với ngươi hết sức khoan hồng, vì sao ngươi lại hận nàng đến thế, phải dồn nàng vào chỗ chết mới cam tâm?

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Ngươi phải đổi một chữ thì câu đó mới chính xác.

Lãnh Như Bằng hỏi:

—Đổi chữ gì?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Sau khi dồn vào chỗ chết mới cam tâm.

Lãnh Như Bằng lại hỏi:

—Ngươi sợ Vương cô nương lắm ư?

Công Tôn Ngọc Sương không đáp mà hỏi ngược lại:

—Vì sao hỏi ta như thế?

Lãnh Như Băng đột nhiên bật lên một tràng cười thật lớn chấn động không trung, thanh âm vang dội cả sơn cốc.

Công Tôn Ngọc Sương chớp đôi mắt to, hỏi:

—Người cười cái gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Vương cô nương quả liệu sự như thần, tất cả mọi chuyện xảy ra đều nằm trong dự liệu.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Có việc nào nằm ngoài không?

Lãnh Như Băng cười nói:

—Vương cô nương nói với ta, người ngoài mặt tỏ ra tôn kính nàng, nhưng trong lòng chỉ muốn giết chết, bây giờ thì tại hạ đã được Công Tôn cô nương giải thích hoàn toàn. Ôi! Không tưởng được ngay lúc này tại hạ lại được nghe những lời chém giết thốt ra từ miệng cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương đứng bật dậy, giận dữ quát lớn:

—Đảm lược của nhà ngươi cũng thật không nhỏ, dám ở trước mặt ta bày trò giả trá!

Dứt lời lập tức phóng chân hướng về phía tiểu lâu phi thân tới.

Lãnh Như Băng âm thầm tính toán thời gian, đoán rằng Hoàng Cúc đã sớm vào thạch thất, nếu như chàng đuổi theo sau, ngược lại có thể tự lộ hình tích, cách đơn giản nhất là ngồi im bất động, âm thầm quan sát nhất cử nhất động từ tiểu lâu.

Công Tôn Ngọc Sương tiến vào trong đại sảnh, chỉ thấy một mình Tố Mai tay cầm trường kiếm ngồi ngay mặt sảnh, không khỏi nổi lửa, cười một tiếng lạnh lẽo, hỏi:

—Còn nha đầu kia đâu rồi?

Tố Mai chậm rãi thả trường kiếm xuống, đáp:

—Đi gặp cô nương nhà ta.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

—Vương Tích Hương hiện đang ở đâu?

Tố Mai đáp:

—Chân trời góc biển, thiên thượng nhân gian.

Công Tôn Ngọc Sương cười gằn:

—Người thật muốn chết hay nghĩ rằng ta không dám giết người?

Tố Mai đáp:

—Không cần phải nhọc công, ta tùy thời có thể nhai nuốt độc dược trong miệng.

Tố Mai, Hoàng Cúc, Lãnh Như Băng đều đầy dũng khí không sợ chết, nhưng không thể lường hết tâm cơ mưu kế của Công Tôn Ngọc Sương, cố tình huyên náo vô chủ ý rồi âm thầm vận công lực chuẩn bị đột nhiên xuất thủ. Nhân vì nàng chỉ có một cơ hội cực kỳ mỏng manh, trong lần xuất thủ duy nhất phải điểm trúng yếu huyệt của Tố Mai để Tố Mai không kịp có cơ hội nhai nuốt hoàn độc dược trong miệng.

Tố Mai giống như nhìn thấu tâm ý của Công Tôn Ngọc Sương, đột ngột khởi thân, tung mình một cái thoái lui ngoài năm thước, lạnh lùng nói:

—Chỉ cần người nhắc tay một cái, ta sẽ nhai nuốt độc dược trong miệng để tự tận, đừng mong lưu giữ tánh mạng ta lại để chịu sự hành hạ của người.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên buông một tiếng thở dài, hỏi:

—Vương Tích Hương đối với người tốt lắm ư?

Tố Mai đáp:

—Chúng ta tình như tỷ muội.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Chính vì vậy mà người cam tâm chịu chết để tận trung?

Tố Mai đáp:

—Nào phải chỉ mình ta, phàm là thuộc hạ của cô nương đều cam tâm bỏ mạng vì nàng.

Công Tôn Ngọc Sương nhíu mày hỏi:

—Lãnh Như Băng thì sao?

Tố Mai thốt:

—Ta tưởng cũng như thế.

Công Tôn Ngọc Sương tự biết khó có cơ hội hạ thủ, đột nhiên quay lưng phóng ra ngoài.

Nguyên lai nàng đột nhiên nghĩ đến có thể xuất kỳ bất ý điểm huyết Lãnh Như Băng, dùng thủ pháp nghiêm hình bức cung, ép chàng khai ra nơi Vương Tích Hương đình thân. Nàng thập phần tin tưởng chỉ cần có cơ hội khiến bọn họ không thể tự tuyệt thì có thể dùng thủ pháp «Phân Cân Thác Cốt» tàn độc bức cung, nhất định có thể ép họ nói ra, chỉ là cơ hội ngăn cản bọn họ nuốt độc dược quá mong manh, khó lòng mà đắc thủ. Nàng không thể mạo hiểm, bởi vì giết chết ba người này chẳng có lợi ích gì cả mà lại cùng Vương Tích Hương kết mối oán thù không thể giải được. Trong lòng đang suy nghĩ, bước chân đã đến gần Lãnh Như Băng. Nàng tự nhiên phải biến đổi thành trầm tĩnh, như không có chuyện gì, đến gần Lãnh Như Băng dưới cự ly mười thước, khuôn mặt tươi cười, bước chân cũng chậm lại.

Chỉ nghe thanh âm của Tố Mai vọng lại từ xa xa:

—Lãnh công tử, cẩn thận đề phòng!

Lãnh Như Băng lập tức cảnh giác, đứng bật dậy, lạnh lùng thốt:

—Đứng lại, nếu ngươi còn bước thêm một bước, ta lập tức nuốt viên độc dược.

Công Tôn Ngọc Sương đình chỉ cước bộ, cười nói:

—Nếu như ngươi chết đi, còn ai luyện tiếc Vương cô nương nữa?

Miệng cười nói nhưng ngậm vận công lực, đột nhiên điểm ra một chỉ.

Lãnh Như Băng đã có phòng bị, vừa thấy cổ tay Công Tôn Ngọc Sương cất lên, lập tức nghiêng mình tránh đi. Chàng tuy có thể tránh được đại huyết, nhưng cánh tay phải vẫn bị chỉ lực của Công Tôn Ngọc Sương điểm trúng, lão đảo thân hình, vội giơ tả thủ phóng ra một chưởng, cao giọng nói:

—Tố Mai cô nương, hãy bảo trọng, nói với Vương cô nương báo thù cho ta!

Lập tức nhai hoàn độc dược trong miệng nuốt xuống.

Công Tôn Ngọc Sương xuất thủ cực nhanh, vừa điểm ra một chỉ, người đã vọt đến phía trước nhưng bị chưởng lực của Lãnh Như Băng cản lại. Khi nàng hóa giải xong chưởng lực của Lãnh Như Băng, thì chàng đã nhai nuốt đi dược vật ngậm trong miệng. Công Tôn Ngọc Sương nhanh như gió, uốn mình một cái đã đến sát bên cạnh Lãnh Như Băng, đưa tay chộp lấy tay phải của chàng, thấp giọng hỏi:

—Ngươi đã nuốt dược hoàn rồi ư?

Lãnh Như Băng cười ha hả thốt:

—Nhà người quý kế đa đoan nhưng vẫn chậm một bước, không sai, ta đã nuốt hoàn độc dược rồi.

Công Tôn Ngọc Sương vội vàng kêu lên:

—Mau nhả ra cho ta!

Lãnh Như Băng thốt:

—Dược vật đã vào trong bụng, nhà người đến không kịp rồi, ha ha! Đây là một loại độc dược cực mạnh, chỉ nửa khắc sau, ta sẽ được chết rất an tường!

Công Tôn Ngọc Sương hữu thủ nhanh nhẹn điểm mấy huyệt đạo trên người chàng, gấp gáp thốt:

—Nghe lời ta, dẫn khí phong bế huyệt đạo, ta sẽ có cách cứu người!

Lãnh Như Băng cười nhạt nói:

—Người hủy đi diện mạo ta, muốn lấy mạng ta, tất cả nợ này, để cho Vương cô nương tính với người.

Chàng thấy trước mắt nổi lên hàng vạn ngôi sao, đầu óc nặng trĩu, tâm trung dường như bị độc tính công phá, khế nhắm chặt hai mắt, thốt:

—Buông ta ra, ta chết nhanh cho xong.

Công Tôn Ngọc Sương lập tức buông tay thốt:

—Sao phải khổ như thế? Ta đâu có lòng muốn phương hại người, nếu muốn giết người thì đã thiếu gì cơ hội, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay?

Chỉ thấy thân hình Lãnh Như Băng run lên một cái, ngửa người ngã ra sau.

Công Tôn Ngọc Sương lập tức đưa tay đỡ lấy thân thể Lãnh Như Băng, đặt chàng nằm xuống trên cỏ, thở dài ảo não:

—Ta nói là muốn hạ sát người, chỉ để hăm dọa người sống, kỳ thực, ta quyết nhiên chẳng thể phương hại người, cũng như hủy đi dung mạo người, đâu phải thật sự hủy.

Đột nhiên nghe một thanh âm lạnh lùng cất lên phía sau:

—Bất tất phải giả vờ từ bi mèò khóc chuột.

Công Tôn Ngọc Sương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tố Mai tay thủ trường kiếm, đứng ngoài sáu thước. Nàng lập tức kêu lên:

—Cô nương! Mau đưa ta giải dược cứu mạng hẩn, chúng ta nói chuyện sau.

Tố Mai hỏi:

—Người sợ cô nương ta báo thù cho hấn chẳng?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu nói:

—Mau đưa giải dược cứu mạng người quan trọng hơn.

Tố Mai thốt:

—Giải dược đã bị ta hủy đi, sau khi nuốt độc dược, không thể không chết.

Đôi mày thanh tú của Công Tôn Ngọc Sương dựng lên, giọng ngập tràn sát cơ:

—Toàn lời nói nhảm, tất cả các người đều tưởng ta không dám ra tay sát nhân ư? Hừm! Chọc ta nổi giận, ta hạ sát hai người cho coi.

Tố Mai thốt:

—Cô nương tuy có lòng sát nhân, cũng có khả năng sát nhân, nhưng chẳng có thể có được hào khí không sợ chết.

Công Tôn Ngọc Sương run lên một cái, hỏi:

—Hấn thật sự không thể cứu được?

Tố Mai đáp:

—Không thể cứu được.

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm thật lâu không nói, hiển nhiên một Công Tôn Ngọc Sương đa mưu túc trí, trăm kế xảo biến đã bị tình thế làm khốn đốn, nghĩ không ra một kế sách thích đáng.

Chỉ nghe Tố Mai lạnh lùng lên tiếng:

—Người mau đi đi! Hậu sự của Lãnh tướng công đã có ta lo.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn Tố Mai một cái, từ từ ngồi xuống đưa tay đến trước mũi Lãnh Như Băng dò xét, chỉ thấy hơi thở yếu ớt, tùy thời có thể tắt hẩn, không thể ngăn được cảm giác ảm đạm, khẽ thở dài một cái, thốt:

—Vương cô nương nếu như có khả năng giải trừ tai nạn, tìm được sinh cơ, phiền cô nương chuyển lời chúc mừng của Công Tôn Ngọc Sương ta đến nàng, còn như nàng chẳng may chết đi, thì trên mộ bia của nàng hãy đề tên của Công Tôn Ngọc Sương ta.

Chuyển biến đột ngột này quả bất ngờ, Tố Mai cho dù từng lời từng chữ nghe rất rõ ràng nhưng vẫn chẳng mấy gì tin, trong lòng thầm nghĩ: “Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, chẳng biết đang giở trò gì.”

Bỗng thấy Công Tôn Ngọc Sương phục xuống ôm Lãnh Như Băng, chuyển lên hai tay, khởi thân đứng dậy, thong thả bỏ đi. Tố Mai hoảng hốt vội kêu lên:

—Đứng lại!

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên trở nên ôn nhu lạ thường, ngừng chân hỏi:

—Chuyện gì?

Tố Mai hỏi:

—Người mang thi thể của Lãnh công tử đi đâu?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Ta muốn đi báỉ phỏng một vị danh y, mong trị độc thương.

Tố Mai lại hỏi:

—Người tin rằng trên thế gian này quả thật có tục mệnh kim đan, có thể cải tử hồi sinh?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Thế gian tuy không có tục mệnh kim đan, nhưng có trừ độc linh đan.

Tố Mai vội vàng thốt:

—Cô nương nhà ta là một vị đương kim thần y, người để Lãnh công tử ở lại, may ra còn một sinh cơ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cô nương nhà người quyết tâm tập luyện ma công, trong vòng năm, ba ngày không thể xuất quan, ta xem không thể đợi được.

Tố Mai trầm nghĩ: “Nếu ta cương quyết đòi lưu giữ Lãnh công tử, chỉ sợ nàng ta sinh nghi, chi bằng tạm thời cứ để nàng ta đem đi, chờ gặp cô nương rồi tính sau.”

Nghĩ thế nên không nói gì nữa.

Công Tôn Ngọc Sương chậm chạp quay lưng đi thẳng một đường, cước bộ trầm trọng như mang trùng trùng tâm sự.

Tố Mai nhìn theo bóng lưng nàng đang từ từ tiến ra hướng thủy đạo, trong lòng trầm nghĩ: “Ta định phát động cơ quan đả thương Công Tôn Ngọc Sương tại thủy đạo, nhưng nàng ta đang ôm Lãnh công tử, nếu ta phát động cơ quan, Lãnh công tử khó mà thoát chết, tốt hơn nên dời dây kéo đi khiến thủy luân tạm thời đình chuyển.”

Nàng vội lên tiếng hỏi:

—Không có thuyền làm sao người rời thủy đạo?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Bất tất phải nhọc tâm.

Dứt lời đề khí, thi triển tuyệt kỹ đăng bình độ thủy, phi thân qua thủy đạo. Vì nàng mang thêm một người trên tay, nên nước bắn tung lên ướt cả phía trước.

Tố Mai nhìn theo bóng Công Tôn Ngọc Sương dần dần khuất xa, trong lòng kinh hãi thầm nghĩ: “Võ công nàng ta đích thật quá cao cường, cho dù có phát động cơ quan dưới nước, chỉ sợ cũng không thể đả thương nàng ta.”

Chỉ thấy bóng Công Tôn Ngọc Sương càng ngày càng xa, vượt qua thủy đạo không còn trông thấy nữa.

Tố Mai chán nản nhìn trước thủy đạo đến xuất thân, trong lòng u ám thầm nghĩ: “Qua hai thì thời, dước lực hết công hiệu, Lãnh công tử tự nhiên sẽ tỉnh lại, lúc ấy sao tránh khỏi bị Công Tôn Ngọc Sương nhìn thấu những lời nói dối, ngày sau có muốn lừa gạt nàng ta, chỉ e rằng không thể được nữa.”

Bỗng nghe một thanh âm trong trẻo vọng đến:

—Tố Mai tử tử.

Thanh âm hết sức quen thuộc, Tố Mai chẳng cần quay đầu lại cũng biết là Hoàng Cúc đã đến. Nàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Hoàng Cúc đang đứng ngoài bầy, tám thước, hai mắt mọng đỏ, lệ quang ẩn hiện, hiển nhiên vừa khóc một trận lớn, không khỏi kinh hãi, bật hỏi:

—Cô nương sao rồi?

Hoàng Cúc buông tiếng thở dài ảo não, đáp:

—Cô nương bệnh rất nặng.

Tố Mai gấp gáp hỏi:

—Nguy hiểm lắm ư?

Hoàng Cúc không đáp, lại hỏi:

—Công Tôn Ngọc Sương đâu rồi?

Tố Mai đáp:

—Đi rồi, tiểu muội có gì muốn nói cứ nói đi đừng ngại.

Hoàng Cúc than:

—Ôi! Hơi thở cô nương mong manh như tơ, có thể tuyệt bất cứ lúc nào, muội hầu bên giường cả nửa canh giờ, cũng không nói một câu.

Tố Mai hỏi:

—Muội có gọi qua chưa?

Hoàng Cúc lắc đầu:

—Muội không dám, sợ kinh động cô nương.

Tố Mai chau mày, hỏi:

—Cô nương bệnh nặng như thế, muội không ở bên cạnh hầu hạ, lại ra đây làm gì?

Hoàng Cúc đáp:

—Muội hoang mang thất thần, càng nhìn càng hoảng, không thể ngăn được tiếng khóc, lệ rơi trên mặt cô nương.

Tố Mai tức giận mắng:

—Nha đầu chết bầm, không thể giữ bình tĩnh, chẳng sợ kinh động cô nương sao?

Hoàng Cúc nói:

—Cô nương bị nước mắt làm giật mình tỉnh dậy, chuyển mình gọi tên Lãnh tướng công, rồi lại tiếp tục ngủ say.

Tố Mai kinh ngạc hỏi:

—Cái gì? Cô nương đã gọi tên Lãnh công tử?

Hoàng Cúc gật đầu đáp:

—Phải, cô nương gọi rất rõ ràng, muội không thể nghe lầm được, vì thế muội mới chạy ra ngoài tìm tở tở thương lượng, nên thỉnh Lãnh công tử...

Tố Mai âm đạm thốt:

—Chỉ sợ chúng ta không thể gặp Lãnh công tử được nữa.

Hoàng Cúc ngạc nhiên hỏi:

—Vì sao thế?

Tố Mai đáp:

—Vì Lãnh công tử đã bị Công Tôn Ngọc Sương cướp đi rồi.

Hoàng Cúc lấy làm kỳ, hỏi:

—Lãnh công tử là một nam nhân, Công Tôn Ngọc Sương là một nữ nhân, cướp đi để làm gì?

Tố Mai than:

—Ôi! Nếu như Lãnh công tử là một nữ nhân, thì Công Tôn Ngọc Sương đã chẳng mang đi làm gì.

Hoàng Cúc đột nhiên tự mình hiểu ra, thở dài nói:

—Và cô nương nhà ta cũng chẳng thể gọi tên.

Tố Mai mỉm cười:

—Ừm! Mọii đã lớn nhiều.

Hoàng Cúc nhú mày thốt:

—Công Tôn Ngọc Sương chỉ muốn tìm Lãnh công tử, chắc sẽ không trở lại nữa, tở tở không cần phải phòng thủ bên ngoài, chúng ta cùng vào thạch thất xem cô nương đi.

Tố Mai lắc đầu:

—Không được, cô nương đã có lệnh, chúng ta không thể tùy tiện xuất nhập thạch thất.

Hoàng Cúc nói:

—Cô nương như đèn sắp cạn dầu, chỉ sợ khó mà sống tiếp được.

Tố Mai hỏi:

—Bệnh tình của cô nương thật sự nghiêm trọng đến thế sao?

Hoàng Cúc đáp:

—Mọii làm sao dám gạt tở tở, chúng ta nên nhanh một chút, lữ như trễ một bước, chỉ sợ không...

Mấy lời sau chừng như rất khó nói ra khỏi miệng.

Lại nói về Công Tôn Ngọc Sương tay bỗng Lãnh Như Băng, đạp nước mà đi tiến ra khỏi thủy đạo, đã thấy một chiếc khoái thuyền dài cột bên cạnh. Trên thuyền có hai thanh y tỳ nữ xinh đẹp, mắt nhìn chăm chăm về phía thủy đạo, vừa trông thấy Công Tôn Ngọc Sương, mặt hiện đầy nét vui mừng. Công Tôn Ngọc Sương đến sát bên thuyền lập tức phi thân lên trên, đi thẳng vào trong, miệng phân phó hai vị tỳ nữ:

—Mau khai thuyền.

Hai tỳ nữ «dạ» một tiếng lập tức thi hành, khoái thuyền phóng như mũi tên nhắm hướng giữa hồ trực chỉ.

Trong khoang thuyền tuy không lớn, nhưng bày trí cực kỳ hào hoa, Công Tôn Ngọc Sương từ từ đặt Lãnh Như Băng nằm xuống trên chiếc giường thấp bé, liên tục điểm mấy huyệt đạo trên người chàng. Nên biết dược vật mà Lãnh Như Băng nuốt, cho dù Công Tôn Ngọc Sương có dùng thủ pháp độc bộ võ lâm, cũng khó có công hiệu. Từ bên ngoài bước vào một tiểu tỳ, lên tiếng hỏi:

—Bẩm báo cô nương, chúng ta phải đi đâu?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Mau đổ thuyền vào bờ gần nhất.

Thanh y nữ tỳ vội vàng thối lui, tiểu thuyền lập tức chuyển hướng đi thẳng vào bờ. Lúc này, hai cửa sổ trong thuyền mở lớn, một trận gió lùa vào thổi y phục Lãnh Như Băng bay lất phất. Công Tôn Ngọc Sương mở to cặp mắt xinh đẹp, nhìn Lãnh Như Băng ngơ ngẩn xuất thần, dường như có tâm sự gì đó.

Khi tiểu thuyền đi như tên bắn sắp sửa vào bờ, Lãnh Như Băng đang nằm bất động, đột nhiên chuyển động thân mình một cái.

Công Tôn Ngọc Sương thở ra một hơi dài, thầm nghĩ: “Quả nhiên là như thế, gan của hai tiểu nha đầu kia đích thực không nhỏ.”

Chỉ thấy Lãnh Như Băng vươn hai tay, đột nhiên ngồi dậy. Nguyên lai chàng bị gió lạnh bên ngoài thổi vào, đã tỉnh dậy sớm hơn.

Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhẹ, hỏi:

—Có khát không?

Đoạn thò ngọc thủ đưa qua một chén trà thơm.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Ta đang ở đâu đây?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Trên thuyền.

Nàng cao giọng hướng ra ngoài nói tiếp:

—Quay thuyền lại, trở lại giữa hồ!

Lãnh Như Băng khẽ cử động hai tay, hỏi:

—Người đã cứu ta ư?

Công Tôn Ngọc Sương đã khôi phục lại thần thái ung dung, nở một nụ cười, đáp:

—Không phải, hai ả nha đầu đó chỉ dùng mê dược, qua một thời gian nhất định, người sẽ tự lai tỉnh.

Lãnh Như Băng «à» một tiếng, thốt:

—Ra là vậy...

Đoạn thấp giọng hỏi:

—Hiện tại người muốn đưa ta đi đâu?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

—Người muốn đi đâu?

Lãnh Như Băng đáp:

—Mai Hoa Cư.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Có phải để tham gia tang lễ của Vương Tích Hương?

Lãnh Như Băng buông gọn:

—Phải.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Ta vốn định sát hại Vương Tích Hương, nhưng bây giờ quyết định để nàng ta tự chết.

Lãnh Như Băng thốt:

—Nghe khẩu phong của người dường như thập phần úy kỵ Vương Tích Hương?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Tại sao không nói là ta chán ghét nàng ta?

Lãnh Như Băng cười một tràng lớn, thốt:

—Cô nương chỉ mong Vương Tích Hương chết đi, nhưng trước mặt nàng thì lại tỏ ra cung thuận dị thường, như vậy chẳng phải úy kỵ là gì?

Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, nói:

—Tánh tình của ta rất xấu, nếu người cứ thường thường đối nghịch ta, chỉ sợ ta không thể nhẫn nại.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Nhịn không được thì sao?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Cầu sống không được, cầu chết không xong, tư vị đó đích thực rất khó nếm.

Lãnh Như Băng thốt:

—«Thiên cổ gian nan duy nhất tử», nếu như cả cái chết cũng không thể uy hiếp ta, thì có chuyện gì có thể khiến ta sợ nữa?

Công Tôn Ngọc Sương song mục lóe hàn quang, toan tính phát tác, nhưng đột nhiên nặn hạ xuống, cười nhạt một tiếng, quay mặt đi nhìn sóng nước ngoài thuyền, không nói lý với Lãnh Như Băng nữa.

Lãnh Như Băng trong tiềm thức đối với nước có một sự sợ hãi kinh khủng, ở giữa sóng nước mênh mông này, cho dù Công Tôn Ngọc Sương có để chàng đào tẩu, chàng cũng không dám bỏ đi. Chàng phát giác sóng nước trên hồ uy hiếp tinh thần chàng nhiều hơn sinh tử của nhục thể, nhưng chẳng biết nguyên nhân vì sao.

Lúc này, khoái thuyền đã rời bờ, càng phóng nhanh hơn trực chỉ hồ tâm. Lãnh Như Băng trông thấy Công Tôn Ngọc Sương nhìn thẳng ra bên ngoài, gió đùa mái tóc dài bay phát phới, giữa chân mày hiện lên đầy nét hoan hỉ, chừng như căn bản đã quên cả sự tồn tại của bản thân mình, bất giác nhin không được lên tiếng hỏi:

—Người muốn đưa ta đi đâu?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Ta đã đáp ứng Vương Tích Hương trong vòng ba tháng không đả thương người, trước khi thời hạn tất phải bố trí, đến ngày kỳ hạn, nhất định sẽ có một trận đồ sát kinh nhân!

Lãnh Như Băng thất kinh, cảm khái than:

—Sao phải khổ như thế!

Công Tôn Ngọc Sương cười đáp:

—Vì dương danh lập uy!

Lãnh Như Băng thốt:

—Người vì song thân bị sát hại, mà đâm ra cừ hận, tìm mọi cách để báo thù, quấy loạn cả võ lâm chẳng cần biết đến lòng người oán phẫn, trời cao nổi giận, có rất nhiều người vô oán vô cừ với người, đều bị thương vong bởi hành động dã man của người, họ ai cũng có gia đình thế tử, chẳng lẽ con cái họ lại phải đi tìm người để báo thù sao?

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay vuốt mớ tóc dài đang tung bay trong gió, cười nói:

—Ta nghĩ bằng vào cuộc đại náo này của bọn ta, sẽ có rất nhiều quy củ luật lệ trên giang hồ, kể cả quy củ luật lệ rửa cừ trả hận, đều được cải biến đồng loạt.

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Trên giang hồ đích thực có rất nhiều quy củ không hợp thời nghi, đang chờ cải biến.”

Lập tức lên tiếng hỏi:

—Có biện pháp như thế nào để cải biến?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

—Ta muốn trong vòng thời gian năm năm, dựng lên một người tay nắm quyền uy chí cao vô thượng trên giang hồ, quân lâm thiên hạ, hoàn thành trước võ lâm một tráng cử, đại sự chưa từng có xưa nay.

—— o0o ——